

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΛΛΑΔΑ

Γεώργιος Παπαδόπουλος
Καθηγητής Αναισθησιολογίας
Σχολής Υγείας, Τμήματος Ιατρικής

Η επίσκεψή μου στον Αρίλλα Κέρκυρας, την οποία συνδύασα στα πλαίσια των εορτασμών για τα «**50 χρόνια του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων**», έγινε στις 12 Απριλίου 2014 και ήταν κάτι το συναρπαστικό. Πρόκειται για ένα μικρό οικισμό που βρίσκεται μεταξύ του Αγίου Στέφανου και Αγίου Γεωργίου, περίπου 40 χιλιόμετρα βόρεια της πόλης της Κέρκυρας. Εκεί ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε το γεγονός ότι αυτό το οποίο προέχει στην τοπική κοινωνία είναι η αλληλεγγύη, η συλλογικότητα, η συνεργασία, η αλληλοβοήθεια, και η εμπιστοσύνη ανάμεσα στα μέλη της. Στην κοινωνία αυτή ισχύει η λογική ότι κάθε δράση, ενέργεια και δραστηριότητα του καθένα η οποία εξυπηρετεί το κοινό συμφέρον και όφελος, επιστρέφει στον ίδιο με πολλαπλάσιο όφελος. Αντίθετα κάθε δράση που ζημιώνει το σύνολο, βλάπτει στο τέλος αυτόν που την κάνει. Είναι το πρότυπό τους για να βελτιώσουν την ποιότητα ζωής τους και την βιώσιμη τουριστική ανάπτυξη της περιοχής, ώστε το μέρος που ζούνε και εργάζονται να αναδειχτεί σε ένα πρότυπο παραθεριστικό προορισμό.

Εικόνα : Αποψη του Αρίλλα Κέρκυρας

Η επίσκεψή μου έγινε μετά από πρόσκληση από τον γιατρό του χωριού, τον Γιάννη Παπαδόπουλο, ιδιώτη γενικό γιατρό. Μου είπε ότι παρακολούθησε όλα τα σεμινάρια πρώτων βοηθειών που έκανε η Κλινική μας στην Κέρκυρα και ότι τον ενέπνευσα. Ακολουθώντας την συμβουλή μου ότι πρέπει να διδάσκουμε τις πρώτες βοήθειες και στους απλούς πολίτες, οργάνωσε τον τοπική κοινωνία του Αρίλλα, περίπου 300 άτομα. Η εκπαίδευση στη βασική καρδιοαναπνευστική αναζωογόνηση άρχισε το 2011 και συνεχίστηκε με μαθήματα 3 ωρών κάθε 2 μήνες, στα πλαίσια της συνεχούς εκπαίδευσης. Η συμμετοχή των πολιτών ήταν μαζική. Απείχαν, όπως χαρακτηριστικά μου ανέφεραν, έλειπαν μόνον οι κατάκοιτοι.

Ζήτησε από μένα να πιστοποιήσω τους κατοίκους του Αρίλλα, αν είναι ικανοί να προσφέρουν πρώτες βοήθειες μέχρι να φθάσει ο γιατρός και να απαντήσω σε ερωτήσεις που είχαν.

Στο δρόμο προς το πνευματικό Κέντρο του χωριού, ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε η καθαριότητα των δρόμων, ο καθαρισμός των αγριόχορτων και οι κάδοι των απορριμμάτων, οι οποίοι δεν ήταν στο δρόμο, όπως στην υπόλοιπη Ελλάδα αλλά σε ιδιοκτησίες δίπλα στο δρόμο, που παραχώρησαν όλοι οι χωρικοί και ήταν εντοιχισμένοι σε ξύλινες κατασκευές.

Εικόνα: Οι κάδοι απορριμμάτων σε ιδιοκτησίες εντοιχισμένοι με ξύλινες κατασκευές

Η πρώτη μεγάλη έκπληξη που με περίμενε ήταν όταν σταματήσαμε για καφέ σε μπαρ στο κέντρο του χωριού. Στον πάγκο της καφετέριας, δίπλα στα ποτά

ήταν τοποθετημένος ένας αυτόματος απινιδωτής, είναι εκεί κατά τη χειμερινή περίοδο , επειδή είναι στο κέντρο του χωριού και όλοι το γνωρίζουν. Τη θερινή περίοδο μεταφέρεται στην παραλία. Επρόκειτο για δωρεά Γερμανού τουρίστα, τον οποίον αναζωογόνησαν επιτυχώς, μετά από έμφραγμα μυοκαρδίου και ανακοπή, με πρωτεργάτη τον Γιάννη Παπαδόπουλο.

Εικόνα: Αυτόματος απινιδωτής στο μπαρ του χωριού

Μια δεύτερη έκπληξη που έμελλε να ζήσω ήταν όταν επισκέφθηκα την αίθουσα του πνευματικού κέντρου του χωριού. Στην αίθουσα βρισκόταν 60 περίπου άτομα, ηλικίας 6 – 69 ετών, τόσοι χωρούσε η αίθουσα.

Εικόνα: Μερική άποψη των παρόντων1

Εκτός από την βιβλιοθήκη και παλαιά εκθέματα υπήρχε εξοπλισμός για τη διδασκαλία της βασικής καρδιοαναπνευστικής αναζωογόνησης που συμπεριλάμβανε εκτός από ένα πρόπλασμα και εκπαιδευτικό αυτόματο απινιδωτή.

Εικόνα: Μερική άποψη των παρόντων

Μεγαλύτερη ακόμη έκπληξη με περίμενε μετά τους χαιρετισμούς και την ομιλία μου, σχετική με τη συμμετοχή των πολιτών στις πρώτες βοήθειες, μια ιστορική αναδρομή. Στην αίθουσα επικρατούσε κατανυκτική σιγή. Δεν το έχω ξαναζήσει.

Τότε ο γιατρός του χωριού φωνάζει ότι κάποιος λιποθύμησε και με απίστευτη σοβαρότητα και αφάνταστη ταχύτητα δυο παιδιά ηλικίας 6 και 10 ετών, με απερίγραπτο επαγγελματισμό εξετάζουν το θύμα, πιστοποιούν ότι είναι σε ανακοπή, φωνάζουν βοήθεια και χωρίς απώλεια χρόνου ο πιο σωματώδης, ο δεκάχρονος αρχίζει τις θωρακικές συμπίεσεις, ενώ ο 6χρονος εφαρμόζει το χειρισμό για την απελευθέρωση του αεραγωγού και αρχίζει τις εμφυσήσεις αέρα έτσι όπως προβλέπεται από τις διεθνείς κατευθυντήριες οδηγίες για τη βασική καρδιοαναπνευστική αναζωογόνηση (θα ακολουθήσει βίντεο).

Παράλληλα ένας ενήλικας προσομοιάζει κλήση στο ΕΚΑΒ, αναφέροντας μεταξύ των άλλων σχετικά με το συμβάν και για τον τόπο κλήσης.

Ήταν στιγμές έκστασης για μένα και επανήλθα, όταν κατά το πέρας της αναζωογόνησης άκουσα το αυθόρμητο χειροκρότημά μου. .

Εικόνα: Ο μικρότερος διασώστης του Αρίλλα, ο Σπύρος Κούρκουλος με τον συνονόμάτο του Σπύρο Μουζακίτη

Το σενάριο αυτό ακολούθησαν άλλα και έλαβαν μέρος δυο - δυο όλοι παρόντες, παιδιά, έφηβοι και ενήλικες, άνδρες και γυναίκες με τον ίδιο ζήλο, σοβαρότητα και επαγγελματισμό, χωρίς να ακουστεί ο παραμικρός ήχος. Κάποια στιγμή και ενώ ήμουν απορροφημένος στις σκέψεις μια νεαρή κοπέλα, η Γαμπριέλα, που ήταν δίπλα μου, άρχισε να κάνει τονικό - κλονικούς σπασμούς. και αστραπιαία δυο έφηβοι την αρπάζουν από τα χέρια και τα πόδια, να την τοποθετούν στο κέντρο της αίθουσας και αφού την εξέτασαν την τοποθέτησαν σε θέση ανάνηψης. Ίσως η Γαμπριέλλα θα έπρεπε να γίνει ηθοποιός. Για μένα ήταν στιγμές ευτυχίας και θαυμασμού για αυτή την μικρή κοινωνία και τον πολιτισμό τους.

Εικόνα: Η Γαμπριέλα μεταφέρεται στο κέντρο της αίθουσας για περαιτέρω αντιμετώπιση

Πρωτεργάτης όλης αυτής της μικρής κοινωνίας ο Ιωάννης Παπαδόπουλος, γενικός γιατρός της περιοχής, γιος πολιτικών προσφύγων, που γεννήθηκε στην Πράγα, όπου σπούδασε Ιατρική, και ειδικεύτηκε και στην Ωτορινολαρυγγολογία. Συμπαραστάτης στο έργο του η σύζυγός του Τατιάνα, Τσέχικης καταγωγής και γενικός χειρουργός.

Εικόνα: Ο γενικός γιατρός Ιωάννης Παπαδόπουλος με τη σύζυγό του Τατιάνα, γενικό χειρουργό.